

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.737 van 12 februari 2003
in de zaak A. 110.361/VII-24.600**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. GOVAERTS,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Beekstraat 9

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 3 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 27 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die, loco advocaat K. GOVAERTS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 juni 2001 en verklaarde zich op 28 juni 2001 vluchteling.

1.2. Op 2 juli 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 augustus 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag geen verband hield met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Russische origine. Op 22 juni 2001 hebt u de Russische Federatie (Tsjetsjenië) verlaten, samen met uw minderjarige dochter. U verklaart op 27 juni 2001 te zijn aangekomen in België, waar u op 28 juni 2001 het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U verklaart uw huidige vriend S. Y. te komen vervoegen.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw asielaanvraag in hoofddorde steunt op de motieven aangebracht door uw vriend ter staving van zijn asielrelaas. Wat betreft het door hem ingesteld dringend beroep werd een bevestigende beslissing genomen. Derhalve dient ook voor u een bevestigende beslissing te worden genomen.

Wat de elementen betreffen die u aanbrengt met betrekking tot uw asielaanvraag kan gesteld worden dat deze vreemd zijn aan de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaart dat u in januari 1996 A. R. A. hebt ontmoet. R. was van Tsjetsjeense origine en Tsjetsjeense rebel. U verklaart sinds oktober 1996 samen te wonen met R.. Vervolgens verklaart u dat ook zijn vrienden (Wahabieten) bij u thuis kwamen. R. begon u te slaan. U werd zwanger van R. U verklaart dat hij geen Russische dochter wou. Na de geboorte van uw dochter kwam R. enkel nog zakken met

wapens bij u thuis afzetten. Ondertussen (mei 1998) verklaart u S. . ontmoet te hebben, bij uw Tsjetsjeense burens. In december 1998 ging u samenwonen met Y. bij een Tsjetsjeense vriend van Y., N. T. in Assinovska. U verklaart dat in juli 1999 Y. niet meer thuis kwam, u wist niet waar hij was. In december 1999 verklaart u naar Nazran te zijn gevlucht naar een vluchtelingenkamp samen met uw dochter, vanwege de oorlog en omdat u bang was voor R. U verbleef er tot september 2000. In mei 2000 verklaart u dat de FSB verschillende keren u kwam ondervragen in verband met Y., waar hij zoveel geld gewonnen had en waar hij was. In september 2000 werd uw dochter ernstig ziek. Via een Tsjetsjeen die uit het kamp vertrok kon u aan T. laten weten dat hij u moest komen halen. In oktober 2000 woonde u terug bij T. tot uw vertrek naar België. In december 2000 wist deze dat Y. reeds naar België was vertrokken. Uit uw relaas blijkt dat de aanvraag steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. De problemen die u in de Russische Federatie gekend heeft zijn namelijk verbonden met uw ex-vriend R., die een Tsjetsjeense strijder was en zich in de context van jullie relatie agressief opstelde ten opzichte van u. De door u zelf ingeroepen feiten zijn aldus van private en gemeenrechtelijke aard zonder dat er enig verband bestaat met één van de criteria voorzien in de Conventie van Genève nl. Ras, godsdienst, nationaliteit het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. Bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten (binnenlands paspoort, geboorteakte van uw dochter) wijzigen hetgeen hierboven werd uiteengezet niet, aangezien ze enkel betrekking hebben op uw identiteit."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de door de tweede verwerende partij opgeworpen excepties slechts zouden dienen te worden onderzocht, indien de Raad van State tot vernietiging van de bestreden beslissing zou overgaan, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

3. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij aanvoert dat "de bestreden beslissing nietig is wegens machtsoverschrijding, schending van de wet, nl. art. 62 van de wet van 15 december 1980 en de Conventie van Genève, en van de beginselen van behoorlijk bestuur"; dat zij tenslotte nog stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geoordeeld heeft dat de ingeroepen feiten louter van private en gemeenrechtelijke aard zouden zijn;

Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat de uiteenzetting van een middel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid welk zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden handeling werd geschonden; dat de verzoekende partij in het verzoekschrift slechts een zeer algemene uiteenzetting geeft; dat zij de schending aanvoert van beginselen van behoorlijk bestuur zonder evenwel een expliciete rechtsnorm aan te duiden of te omschrijven die door de bestreden beslissing zou geschonden geweest zijn; dat de

verzoekende partij daarnaast machtsoverschrijding aanvoert; dat zij echter niet duidelijk omschrijft waaruit de machtsoverschrijding zou kunnen bestaan en voor het overige enkel verwijst naar een aantal feitelijke gegevens; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren; dat dit onderdeel van de aangehaalde uiteenzetting niet als een middel kan worden gezien;

Overwegende dat het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgesteld voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemd verdrag;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.